

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘTIRBU, LAURA

Vicontețe Verenței Pierdute / Laura Știrbu. - Domnești :
Quantum Publishers, 2018-
vol.

ISBN 978-606-8862-28-6

Vol. 2 : Copiii din ceață. - 2018. - ISBN 978-606-8862-63-7

821.135.1

Tipărit în România

COPILII DIN CEAȚĂ

Cartea a doua a seriei

VICONTELE VERENȚEI PIERDUTE

LAURA ȘTIRBU

Prolog	7
Vești de la fortăreața mării	14
Forța SanteVel!	21
Pariu de Zburătoare	29
Biroul directorului	40
Zile frumoase de primăvară	52
Șobolanul de la OcteVel	63
Spaimă cel mult dorit	75
Viitorul Albert Petit	85
Amprente strălucitoare	97
Politică și sentimente	109
Legatură de sange	120
Ofertă de pace	132
Un adevăr morbid	145
Premoniții	152
Podul spre Regalo	162
Mesaje de la vulturi	170
Rețeta roșcatului	181
Isprava lui Rodriguez	194
Marca leului	204

Biciul destinului	215
Rezultate satisfăcătoare	223
Nătăfleții	233
Prin Tunurile Diviei	241
Cu ochii lui Trodheim	251
Chipul uitat	261
Marele foc	270
La revedere, coane Nabadov!	281
Inelul lui Leopod	289

Editura Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Editare și corectură:

Theo Anghel

Georgiana Văju

Copertă: Theo Anghel

Elemente grafice: Carmen Tudurachi

Bun de tipar: Octombrie, Apărut 2018

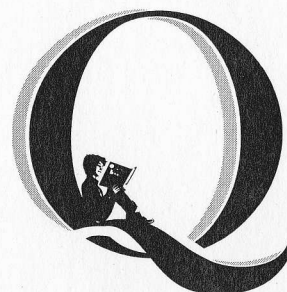
Tipărit în România

Devino FAN VVP și abonează-te la newsletterul
de pe siteul oficial www.my-vvp.com.

Vei primi acces la poveștile inedite ale valahilor, detalii
picante despre personaje și vei fi anunțat din timp de even-
tualele concursuri și lansări de carte!

Facebook: [@viconteleverenteipierdute](https://www.facebook.com/viconteleverenteipierdute)

Twitter: [@santevel](https://twitter.com/santevel)

QUANTUM
PUBLISHERS

VEȘTI DE LA FORTĂREȚA MĂRII

Era rece pe podeaua de lemn a băii din dormitoarele băieților de la SanteVel. Lui Iustinian îi înghețau tălpile și prin bocanci. Dârdăia de frig, ghemuit într-un colț, învelit doar de pelerina arsă pe alocuri. Voia să fie singur, departe de colegii săi. Singur cu gândurile sale.

În noaptea precedentă aflate ceva neliniștitor. Era interzis să fure Apa-Luminii, însă o făcuse. Fusesse avertizat de directoarea Celestra, clarvăzătoarea cetății, că darul premonițiilor putea fi, mai degrabă, un blestem pentru cei ce îl posedau. Nu ascultase de ea. Dorise atât de mult să afle mai multe despre visele ce îl chinuiau, încât nu luase în calcul consecințele aflării adevărului. Însă nu fu lămurit în privința coșmarurilor sale. Singurele lucruri pe care le descoperise erau că trecutul său cu Boromir era o minciună și că viitorul îi rezerva mai multă tristețe decât trăise vreodată.

Nu dormise toată noaptea, iar acum venise dimineața. Îi era teamă să meargă la masă, pentru că știa că acolo avea să-

și întâlnească prietenii. Era sigur că fiecare urma să aducă în discuție ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă.

Așa că așteptă să se deschidă sala de antrenamente, și se ascunse acolo, printre mascații care își făceau înviorarea de dimineață. Unul din ei adusese cu sine un ziar din care le citi cu intonație colegilor săi:

— ... și, ca în fiecare an, cotele la pariuri sunt în favoarea Zburătoarelor. Cap de listă este SanteVeliana Liliana Venin, urmată de trei luptătoare de la PuroVel...

Mascații mai schimbă câteva păreri, apoi puseră mâinile pe săbii și aruncară ziarul la marginea saltei. Iustinian se grăbi să-l răsfioască. Până atunci, nu primise nimeni vești oficiale de la Duopol, și spera ca în scrierile acelea să găsească ceva interesant.

Jurnalul era, mai degrabă, o listă gigantică a tuturor participanților la cele două probe principale: Olimpiada de Științe și Turnirul de Dueluri. Pe lângă ele, existau și alte două probe secundare: Campionatul de Dueluri pentru cei din anul V și Olimpiada Luptătorilor, unde studenții trebuiau să treacă de diverse probe sportive. Studenții Welden participau la toate, iar pe lista acestor elevi, scrisă mai impozant, Iustinian citi mândru numele celor de la SanteVel. În prima săptămână aveau să se dea testele la Olimpiada de Științe, mai exact, o verificare dusă la extrem a tuturor cunoștințelor, concentrate în cinci examene de câte patru ore. Tot în acea săptămână se desfășurau Olimpiada Luptătorilor și Campionatul de Dueluri pentru anul V. La final avea loc marele Turnir de Dueluri, cu faimoasele premii ce constau în posturi grozave în administrație și armată.

Abia pe ultima pagină erau notate cotele la pariuri, iar Iustinian fu dezamăgit să îl vadă pe Boris pe locul 5. Liliana era frunzașă, însă autorul articolului atrăsese atenția că statisticile se puteau schimba zilnic, în funcție de evoluția evenimentelor. Oare cine avea să câștige până la urmă?

*

Pentru cine nu mai văzuse vreodată Marea Nocturnă,

Duopolul de la AluvioVel era o ocazie extraordinară să experimenteze viața de marinar în două săptămâni.

Cu o zi înainte de începerea oficială a Olimpiadei Magilor, studenții doritori puteau să navigheze pe mare. Cea mai mare corabie a Flotei Regale fu umplută până la refuz de Magi și Zburători tineri, care se băteau să stea la copastie. Vântul rece sufla puternic printre pânze, făcând manevrarea navei dificilă. Turbulențele entuziasmau și mai tare participanții, ei fiind deja obișnuiți cu zdruncinăturile de care aveau parte pe dragoni.

Studenții luară un prânz sărăcăcios în frig. Cabinele călduroase și mâncărurile alese erau rezervate nobililor, care foloseau excursia nu pentru divertisment, ci pentru a continua discuțiile politice începute pe țarm.

Regele Mihai Herat servi masa în cabina căpitanului Tronghic, alături de primul-consilier, Fidel Mischin, de Șeful Comisiei de Examinare a Activității Veliene, Damian Pelfid, și de directorul AluvioVelului, George Delamara.

— Pentru un Duopol reușit! închină regele. Ați făcut o treabă minunată, domnule director.

— Oh, sunt măgulit de compliment, Maiestate.

— Au trecut doar două zile, Măria Ta. Eu o să mă abțin momentan de la comentarii, interveni Pelfid, strâmbând nesatisfăcut din nas după ce mirosi vinul oferit la masă.

Directorului îi pieri zâmbetul de pe față. Tronghic își încleștă pumnii, sătul de atitudinea negativă a Șefului de Comisie, care superviza în mod administrativ desfășurarea competiției. Ar fi zis ceva, dar nu se preta o astfel de discuție la masă. Regele percepușe schimbarea de dispoziție, însă credea că i se părea. Ca de obicei, Fidel Mischin trebuia să salveze, într-un mod diplomatic, situația.

— Domnișoara Venin a făcut o intrare splendidă la bal, spuse Mischin, observând cu satisfacție cum regele își mută atenția asupra sa, mai bine-dispus. Ce îi drept, a purtat aceeași rochie neagră ca anul trecut, dar a avut o strălucire aparte. Anul ăsta e al ei.

— Cu siguranță! aprobă Delamara, ușurat că se schimbase subiectul.

— Eu am pus rămășag pe fiecare Zburătoare, îi informă căpitanul. În fiecare an mi se returnează dublu investiția! adăugă el, bătând voios cu pumnul în masă.

— Dacă toți ar gândi ca dumneavoastră, nu ați mai câștiga la fel de mult, comentă flegmatic domnul Pelfid.

Remarcile lui Damian Pelfid îl zgâriau pe creier pe primul-consilier. După fiecare răutate care ieșea din gura bărbatului, dispoziția publicului plonja în depresie, iar acel lucru nu trebuia să se întâmple cu ocazia Duopolului, evenimentul cel mai așteptat al anului. Mischin se blama și pentru faptul că el, personal, îl alesese pe Zburătorul de la OcteVel să preia postul de Șef de Comisie. La început, avusese impresia că Pelfid avea să fie un bun pion în jocurile sale diplomatice, însă bărbatul se dovedi inept din punct de vedere politic. Damian avea lipsă de tact, era arogant și, cel mai important, nu era conștient ce subiect sensibil erau Zburătoarele pentru regele Herat. Primul-consilier trebuia să aibă o conversație serioasă cu subordonatul său.

— Dacă tot vorbim de Zburătoare, ce părere aveți să organizăm Duopolul de anul viitor la PuroVel? propuse Mischin, atrăgând interesul tuturor. Domnule Pelfid, ați fost luna trecută acolo și ați scris un raport impresionant. Doriți să îl împărtășiți cu noi?

Umflându-se în pene că fusese făcut centrul atenției, bărbatul începu să laude cetatea din munți. Regele ascultă interesat, iar comandantul și directorul de la AluvioVel se arătară fericiți că nu se mai discuta despre lipsurile academiei lor.

Mischin zâmbi satisfăcut și se lăsă confortabil în scaunul său, savurând în liniște ginul din pahar. Riscase lăsându-l pe Pelfid să ia cuvântul, însă știa că rezultatul avea să fie pozitiv. Niciun bărbat aflat la putere nu pleca fără un mare zâmbet pe buze de la cetatea PuroVel. Acela era renumele academiei care pregătea anual cel mai mare contingent de Zburătoare. Și era, pe merit, un renume internațional.

Rămași la țărniș și departe de politică, cei mai silitori dintre Magi se pierduseră printre cărți, repetând pentru Olimpiadă. Mario Rodriguez citea pe ascuns din cartea lui Vincețiu Leopod. Era sigur că avea să îi aducă punctajul scontat la examinare. Era în ultimul an, deci, rezultatul său trebuia să fie perfect. Deși primise deja un post de consilier regal, nu își permitea să se culce pe o ureche. Avea să fie judecat toată viața pentru performanța de acum.

Pentru că era stresat din cale-afară, prietenii săi îl lăsară în pace și își găsiră ocupație pe ringul de luptă. În sala mare de antrenamente a AluvioVelului fuseseră amenajate patru țarcuri mari de luptă. Se stătea la coadă pentru a prinde loc, Zburătorii dorind să își demonstreze priceperile înainte de Turnirul oficial.

Așteptând în spatele unui luptător de la DiminoVel, mai masiv ca Boris, Liliana arăta ca un pui pleoștit. Nu mai avea atitudinea de Zburătoare, pentru că mintea ei era în altă parte. La vederea țarcului de luptă, înconjurată de gemetele combatanților și zgomotul metalului săbiilor, fu transpusă în semi-finala la care participase cu un an în urmă. Tocmai își învinsese adversarul cu un scor zdrobitor. Se îmbăiașe în uralele mulțimii cu sabia ridicată, simțindu-se în al nouălea cer. În următorul moment, cealaltă jumătate a sălii, care asistase la a doua semi-finală desfășurată paralel, amuți. Roșcata fugi într-un suflet să afle ce se întâmplase. Împietri la vederea iubitului ei Vladimir întins într-o baltă de sânge, asupra căruia săriseră deja patru doctori. Băiatul pierise într-o clipită, fără să-și fi luat rămas bun de la lume.

— Hei, Venin! o zdruncină uriașul de la DiminoVel. Mă lași să îmi iau revanșa, sau ce?

*

La AluvioVel începuse Olimpiada Magilor, și studenții experimentară emoții unice în viață. Tremurată de frică înainte să primească subiectele, apoi se panicară la vederea cerințelor, urmând ca, mai apoi, să se îndoiască de capacitățile lor, regretând că își dăduseră acordul să participe la așa ceva. După

scurtele momente de panică, toți își amintiră ce învățaseră și se apucară de scris, unii mai frenetic decât alții.

Stresul concurenților nu depăși însă zidurile groase ale fortăreței mării.

Înghesuiți în bănci, elevii de la SanteVel se plictiseau la ore. Ca o ironie a sortii, profesorii anosti nu plecaseră la Duopol și păreau determinați să își stoarcă studenții de ultimul strop de energie. Pentru că altfel nu ar fi făcut față numărului dublu de clase, unii învățători comasaseră doi ani într-o singură încăpere.

Astfel, Iustinian și Diego se sufocară între două Mage guralive din anul II la ora de Alchimie. Cei doi crezuseră până atunci că Cezar era agasant și că Mădălina avea cea mai iritantă voce. Se înșelaseră. Amarnic.

În mijlocul primei săptămâni de Duopol sosiră și primele informații despre competiție. Studenții se strânseseră în turme în jurul seniorilor care citeau cu voce tare ce se întâmplase până atunci la AluvioVel.

Olimpiada de Științe, grea ca de obicei, se desfășura normal, după cum preciză un student din anul VII de la EndoVel într-un articol. La concursul de dueluri al anului V, cei doi campioni ai SanteVelului se țineau pe poziții, Tezeu Mivil fiind ales și favorit al evenimentului. Spre supărarea *Clubului de fani al Lilianeii*, nu se făcu nicio referire la ea, deși toți erau convinși că făcuse deja numeroase lucruri extraordinare la AluvioVel.

— Eu mi-am pariat toți banii strânși până acuma pe Zburătoarele noastre de la SanteVel. Pentru că sunt cele mai bune! repetă Andrei de fiecare dată, sperând să o impresioneze pe Luana.

Însă nici ea, nici Rosaura Rodriguez nu reacționară în niciun mod. Parcă pierduseră, în sfârșit, orice chef de viață. Dădeau ochii peste cap, plictisite, ori de câte ori aveau ocazia, și ignorau orice persoană care nu prezenta vreun interes pentru ele.

Grupul lui Iustinian nu își făcea aceleași griji cu Mădălina. De când cu Duopolul, îi crescuse gura și mai mare și se lua la harță cu oricine spunea că Liliana avea să piardă Turnirul de

Dueluri. Deși îl dureau timpanele, Iustinian se ținea de colega sa, evitând să nimerească singur cu Cezar, care încerca să îi umple capul cu teorii care de care mai ciudate.

— Mi-a sugerat că e o posibilitate ca eu să fi fost schimbat cu Victor la naștere, și ca eu să fiu urmașul tronului Valahiei, îi spuse Iustinian Mădălinei în timp ce urcau spre ora de Alchimie.

— Bineînțeles că o să inventeze cele mai fascinante povești. Tărtăcuță ăla nu a petrecut nicio clipă departe de SanteVel, în lumea reală. Toți trebuie să fie prinți în capul lui. Am foarte mulți prieteni orfani în Hârleț care au crescut fără părinți, care au pierit la Revoluție. Și tata a luptat în Menuit, de unde s-a întors în cârje. Asta e, probabil, ceea ce s-a întâmplat și cu ai tăi. Fii fericit că nu i-ai cunoscut. Doare foarte tare dacă îi pierzi după aceea, îi spuse fata, întristându-se.

— Ai dreptate, dar asta nu mă consolează atât de mult cum aș vrea. Mă macină gândurile astea zi și noapte. Uneori, îmi trece prin minte să mă duc la directoare.

— La directoare? Ai înnebunit?! Cum ai să începi discuția? îi șopti Mădălina, lipindu-l de perete, căci observase alți colegi care se apropiau. Vrei să ne bagi pe toți în bucluc?

Se părea că băiatul nu avea încotro decât să aibă răbdare și să respecte planul original. Trebuia să aștepte reîntoarcerea lui Relicvă.

CAPITOLUL 11

FORȚA SANTEVEL!

Iustinian tremura de emoție într-o anticameră. Ținea în mâini câteva documente pe care încerca să le citească, însă nu se putea concentra. Fruntea îi era transpirată, iar picioarele sale neliniștite făceau podeaua să zgâlțâie. Gulerul îi era prea strâns la gât și vesta prea îngustă în jurul pieptului.

Ușa încăperii se deschise, și din spatele ei apărură domnul Versil, zâmbindu-i prietenește.

— Ești gata să îți înfrunți destinul?

Băiatul se ridică în capul oaselor, hotărât, și păși pe ușă într-un coridor așa de puternic luminat, încât orbi pentru câteva clipe. Duse mâna la ochi din reflex. Când își îndepărtă palmele, se trezi în întuneric, în patul său de la academie. Oftă.

— Uneori, un vis e doar un vis, comentă Mădălina în drum spre seră pentru ora de Biologie. Și eu mă imaginez în fiecare zi că o conduc de una singură pe Hildegard.

Studentii luară loc pe scăunelele mici din seră, Iustinian și Mădălina alegând locuri din spate, unde se puteau camufla printre frunze.

Pentru că profesoara Loreal plecase la Duopol, se zvonea că Moromete avea să îi preia ora. Însă apărură o schimbare în plan. Profesorul care apărură fu domnul Versil.

— Asta nu prea cred că e doar o coincidență, spuse Iustinian, puțin înfricoșat.

— Vai, ce minune! Ai visat cine o să ne predea azi. Locul tău e în Turnul-de-Fildeș, dădu junioara ochii peste cap, făcându-l pe Iustinian să se bosumfle.

— Nu, nu trebuie să scoateți cărțile, le zise profesorul așezându-se ștregar pe catedră. Nu o să vorbim despre plante, pentru că, recunosc, materia asta nu e punctul meu forte. O să discutăm, în schimb, tema la care am rămas data trecută, pentru că am observat că v-a plăcut tare mult: *Drepturile femeilor în societatea valahă*. Cine vrea să înceapă?

— Eu! Eu! ridică Eliza Kat mâna din primul rând.

Băieții oftară, dezamăgiți, când profesorul îi dădu cuvântul. Mădălina, în schimb, se poziționă la marginea scaunul, gata să intervină la momentele potrivite.

Ca să fie și mai impozantă, Eliza ceru să fie lăsată să vorbească în fața clasei. Mândră, derulă un pergament lung în fața lor.

— Am scris chiar și un eseu cu 64 de puncte, intitulat *Sunt femeie, fac ce vreau!*. O să recunosc faptul că m-am inspirat din manifestul mamei mele, chicoti ea angelică, apoi își începu cu patos discursul.

Fetița era așa de pasionată de ce zicea, încât profesorul vărsă câteva lacrimi de emoție. Restul colegelor sale o aplaudară gălăgios la sfârșit, inclusiv Mădălina, care o ascultase mai atent decât ascultase alți profesori.

— Foarte impresionant, lady Kat, o felicită Versil. Vrea și cineva din tabăra băieților să aducă vreun comentariu? întrebă publicul.

Băieții tăceau mîlc, reduși la tăcere de privirile încruntate ale domnișoarelor. Nici prințul nu risca. Spre surprinderea tuturor, Iustinian se ivi în spate de după niște crengi.

— Eu nu am ceva de adăugat. Am ceva de întrebat. Cum rămâne cu Zburătoarele?

— Poftim? căscă profesorul ochii de uimire.

— Mi-a plăcut foarte mult despre ce a vorbit lady Kat, însă

am observat că aceste reguli nu se aplică Zburătoarelor. Fratele meu mi-a spus că ele trăiesc după un alt cod, dar eu nu îl găsesc nicăieri. Când vom discuta despre asta?

Versil își luă un moment de gândire. Se foi pe catedră și se scărpină în cap.

— Domnule Mojic, Zburătoarele nu se încadrează în tema noastră de discuție. O să discutăm despre asta... cu altă ocazie.

— Dacă mă lăsați pe mine să explic, domnule profesor, spuse Eliza, ridicând din nou mâna.

Versil îi făcu semn să nu vorbească, însă aceasta se ridică în picioare și deschise gura, sigură pe sine:

— Nu vorbim de Zburătoare acum, pentru că ele nu sunt femei.

— Poftim?! sări ca arsă Mădălina.

— Hai, gata! S-a terminat ora, îi zori profesorul din seră, ținând-o pe Eliza departe de colegii ei.

— Exact când am zis și eu că are ceva în capul ei de paie, uite ce prostie scoate pe bot! tună și fulgeră Mădălina în jos pe scări.

— Cred că ar trebui să păstrăm distanța zilele astea, își avertiză Cezar colegii. Țin minte o situație de acum trei ani, când Luana și Liliana și-au bătut colegii cu o scândură pentru că le-au zis că nu erau fete...

Băieții urmară sfatul înțelept al Magului și o evitară pe cât posibil pe junioara Zburătoare. Însă cea care trebuia să se ferească de ea era, de fapt, Eliza, pe care Mădălina o făcu cu ou și cu oțet în fața Luanei, în camera căreia se retrăsese. Nimeni nu le mai văzu până la cină.

— Of, ce aș fi vrut să fi ascultat la ușa lor, zise Iustinian.

— Nu ții deloc la capul tău, nu? îl întrebă Diego, mirat de afirmație.

— Sigur a pus-o la curent cu acel Cod al Zburătoarelor. Îți spun, eu cred că e un cod secret de care știu numai ele.

— Și cum adică, nu sunt femei? Atunci ce-or fi? Bărbați?

Zburătorii de anul IV le auziră conversația și izbucniră în râs.

— O să vă sfătuiesc și pe voi, cum ne-au sfătuit frații noștri,